

WOJCIECH SOŁTYS
(A temetői szag...)

*A temetői szag és az álom kivégzése között.
 A fej és a bárpult között.
 És várakozni a láthatár széléig. Türelemmel és ezüstösen.*

*A negyvennyolcadik órában is visszatartani a látképet. Ámen.
 A nyár negyedik szaka. A test eggyéolvad a fehérrel. Elhullanak a madarak. Ámen.
 A civilizáció szimfonikus zokogása. Lemészárolt zarándokok sírása. Ámen.
 A szív mélye. Romba dőlt város. Ámen.
 Megfulladt test egy virágzó almafában. Lepedőnyi vér. Ámen.
 Összegyűjtött művek gépirata. Ámen.
 Romlott élelem. A föld túlérzékeny szeme. Ámen.*

*Felejtés.
 A gyermekek nem élnek, mert nem akarnak. Biztonságosan holtak.
 A búcsúk áldott sikere.
 Megbízható fehér film.
 Az alkonyatban eltörölt korhadat vonás.*

Zsille Gábor fordítása

Ez a hely üres

*Nem tudom, hol fekszik ez a suttogás, ez a láz-szükséglet,
 Ezek a bizánci délibábok.
 Az ujjakban, talpakban, a kényszerűen
 Elmúlt, a Mindigünket meglopott csókokban
 Széthordott civakodás haragja.*

*A balta-alkonyok és a balta-hajnalok. A mennyiség
 Rendszeres ellenállása.
 Nem kell mondanom neked, hogy a folyókon meghasadnak a jégablák,
 Megnyílnak a kapuk, ringanak a bölcsők.
 Hogy a mindennapiság mesterművei magtalan
 Gyümölcsöt teremnek. Gránátalmányi seb.
 Nézz, fogyassz, üvölts.*

*A mi bűnünk. Megrozsdásodott szög, megbarnult lét.
 Az én Vatikán-mód nagy, legnagyobb bűnöm.*

*Végtelenség, mindent beláthatok.
 A menekülés lehetetlensége édes.
 Cukrozott hús, kiszikkadt száj.*

A tiéd üres.

(Három reménytelen vers...)

*Három reménytelen vers és egy kérés.
 Aludj el. Kámforra váltál és porra.
 Eltakarítom nyomaimat és ösztönös
 mozdulataim nyomán a hamut, szerelmet, borostát.
 Félhomály-csillag, égő lámpa a sarokban.
 Elvetem magam a lakásnyi pályán. Aut. Valaki menekül
 a város tribünjei közt. Én, vagy az örök alighanem.
 Szundíts egy kicsit, én pedig elmondom maradékos meséjét.
 Csak azt ne hidd, hogy ettől kisebb leszel.
 Pedig erről van szó.*

5:45

*Ruhástul, cipőstül, lepedőbe csavarodva ébredek.
 Meztelen, arctalan, tengerbe fültan ébredek
 Hangtalan, nyitott ablaknál ébredek, százados fában
 Ébredek
 és másként a szív és idegen a keresztvetés*

*És ez már nem az én lakásom, én szobám, én ágyam
 S az arc és a félelem se az enyém*

*Tudom, hogy bámulom
 Az asztal peremét, az agyban vándorló üvegszilánkot
 Mocskos ablakot
 Hit, remény és kiáltás*

*Azt az arcot keresem és annak az álomnak
 Lilás csillanását*

*Hogy sötét van, nem tölt el félelemmel
 Hogy sötét van, nem riaszt fel
 Hogy sötét van, azt jelenti, ilyen
 A jövő
 Legalábbis*

(Ukrajna, Mariampol)

Kovács István fordításai

WOJCIECH SOLTYS (1980): költő, tanár. A Lublin vidékén található Włodawában született, bölcsészeti tanulmányait a lublini Marie Curie-Skłodowska Egyetemen végezte. Első verseit az *Akcent* folyóirat közölte. A Lublinhoz kötődő *Nic Wspólnego* (Semmi Közös) irodalmi csoport tagja. 2006 szeptemberétől lengyel nyelvtanár az ukrajnai Mariampol iskolájában. Magyarul most először jelennek meg művei.